

Září—říjen 2015

Přišel podzim...

Školní rok už doslova „frčí“ na plné obrátky. Naši redakci „opustili“ dva noví středoškoláci, Jana Pěčová a především básník František Strecker, ale věříme, že Janu ani Františka múza na dalších cestách za vzděláním neopustí a že naši škole a časopisu zachovají přízeň. Tvůrčí psaní pro jiné zájmy a povinnosti zanechaly také Aneta Jelenová a Tereza Králová. Snad i pro ně i nadále zůstane literatura i psaní velkým koníčkem. Nahradili je čtyři noví žáci: Niky, Lily B., Ladislav a Honza (určitě vás s nimi příště blíže seznámíme).

Stejně tak v příštím vydání přineseme rozhovor o tom, jak žáci naší školy budou účinkovat s Českou filharmonií.

Na naši ZUŠ můžeme být pyšní.

Navrhni si vlastní šperk

Určitě pamatujete Denisu Pilařovou. Ještě předloni chodila na ZUŠ Františkovy Lázně, hrála divadlo a oddělení tvůrčího psaní, a kromě školního časopisu Prostor její příspěvky, včetně zdařilé povídky otiskoval i Chebský deník. Čas letí. Denisa je už ve 2. ročníku na Obchodní akademii Karlovy Vary, ale svému koníčku-psaní se věnuje dál. Čas od času zavítá v pátek, kdy se vrací domů z internátu i do redakce Prostoru. Jen tak mezi řečí se zmínila, že v internetové soutěži *Navrhni si vlastní šperk 2015* získala 2. místo. Jak jinak, hned jsme se jí jako správní novináři vyptali na podrobnosti:

O jakou soutěž se jednalo? Jak jsi ji objevila?

Našla jsem zadání na internetu již před rokem, ale to jsem si netroufla se ještě přihlásit. Také jsem neměla nejdřív ani pořádnou představu, z čeho bych mohla šperk vyrobit. Letos se zadání opakovalo, a já se rozhodla, že zkusím vyrobit něco z pryskyřice. Koupila jsem si kromě pryskyřice, formy, vzorované dárkové papíry. A pustila se do práce...

O jaký šperk šlo?

Z dárkového papíru jsem vystříhala zvolený motiv. Namočila do lepidla a vložila do formy. Musela jsem trochu experimentovat, protože některá lepidla „vyžírala“ Nakonec jsem to celé zalila pryskyřicí a nechala schnout. První várku mi zničilo kotě, musela jsem začít zase od začátku. Trvalo to dva dny. Hotový výrobek, šlo o přívěsky, jsem s dopisem odeslala. Vůbec jsem nečekala, že se umístím. Bylo to z mé strany pokus.

Kdo se do této může hlásit, jaká byla konkurence?

Od profesionálních šperkařů po amatéry, od důchodců po malé děti. Není to omezené. O to větší překvapení a radost jsem měla, že právě můj výrobek skončil na druhém místě. Možná právě pro to, že to bylo obyčejné, jednoduché a ve výsledku moc pěkné a originální. Na závěr bych chtěla povzbudit všechny ostatní: nikdy se nepodceňujte, kdyby nešlo o nic jiného, tak určitě získáte aspoň zkušenosti.

Několik žáků LDO—oddělení tvůrčího psaní se zúčastnilo ve druhé polovině uplynulého školního roku soutěže věnované 1210. výročí první písemné zmínky o řece Ohři vypsané Destinační agenturou Dolního Poohří o.p.s Žatec.

Výsledky našich žáků velmi mile překvapily a potěšily. V kategorii 1. stupně ZŠ se na 1. místě umístila **Thi Dieu Linh Nguyen (Lily)** s povídkou **Na Ohři už nikdy nezapomenu**. Kategorii starších (2. stupeň ZŠ nebo nižší gymnázia) byl nejlepší **Filip Skribek** s básní **Myšlenka na Ohři** a na herzkém 3. místě pak skončila **Dang Tuyet Ngung (Linda)** s vtipným vyprávěním **Moje řeka Ohře**. Všichni jmenovaní obdrželi pěkné ceny. Ale ani ostatní, i když „nebodovali“, se za své příspěvky stydět nemuseli. V minulém Prostoru jste si mohli přečíst velice zdařilou povídku **Anny Vondráčkové**. Teď vás seznámíme jak s oceněnými pracemi, tak i těmi, které se sice mezi vítězné nedostaly, ale určitě si pozornost zasloužily.

Na řeku Ohři už nikdy nezapomenu

Při přírodovědě nám nečekaně naše paní učitelka připravila závěrečnou prověrku. Byla ze zeměpisu a byla hlavně o řekách. Když mi přistál papír s tím testem na lavici, hned se mi udělalo špatně. Pomalu jsem se ale vzpamatovala a začala lovit v mozku všechno, co jsem se naučila.

Celou zkoušku jsem nakonec zvládla, kromě úkolu, kde bylo napsáno: „Vyjmenuj alespoň pět řek. Ať jsem vzpomínala, jak jsem vzpomínala, dala jsem dohromady jen čtyři řeky. Na tu jednu jsem prostě nemohla přijít.

Když vypršel čas, paní učitelka všem vzala práci. Ten, kdo dostal dvojku, bude psát dokola tu řeku, kterou nenapsal a kterou zapomněl. Paní učitelka potom vyslovila jména tří žáků, mezi nimi jsem byla i já. Každý jste zapomněl napsat tu nejdůležitější řeku, a to tu, která teče naším městem Cheb.“ Dala nám na lavici prázdný papír a pořád dokola jsem musela psát „Ohře, Ohře, Ohře...“

Najednou jsem se nebyla už ve třídě, ale objevila jsem se v nějaké podivné zemi. Kolem byla sousta lidí a já se rozhodla zeptat se kolemjdoucích, kde to jsem.

„No přece jsi blízko řeky Ohře, divili se mi a nechápali, že to nevím.

Po chvíli jsem se šla porozhlédnout po nějakých místních dětech, protože mi začalo být trochu smutno. Děli jsem našla, všechny si hrály na hřišti. Hned jsem si vzpomněla na ty časy, kdy jsme se jako malí předháněli, kdo bude dřív ve vodě. A tyhle děti se místo toho perou o to, kdo třeba bude první na skluzavce a pískovišti. A přitom je teplo a řeka je tak pěkná, jen se vykoupat. .

Šla jsem se jich zeptat, jestli se k nim nemohu přidat a jestli by se mnou nešly si hrát k řece.. Ale oni mě zřejmě neslyšely. Jako kdybych tam vůbec nebyla.

Tak jsem chodila hrozně smutně kolem toho hřiště a přemýšlela, co mám dělat. Až jsem dostala

nápad. Večer jsem zašla na facebook. A napsala jsem na něj, že jsem zahlédla v řece Ohři hrozně velkou nebezpečnou rybu. Jen jsem to napsala, v ten moment mi došlo, že by po mně chtěli důkazy. Tak jsem si zadala na webových stránkách: „MORSKÁ PŘÍŠERA“. Nakonec jsem zveřejnila, že jsem zahlédla v řece Ohři mořskou příšeru. A sotva jsem se ráno vzbudila a otevřela si počítač, tak na mé stránce bylo sto dvacet šest komentářů. Většinou mi tam dávaly otázky jako: „Fakt, jo? Ty jsi ji viděla? Tu příšeru? Kde to bylo? V kolik to bylo? Jak vypadala? Byla nebezpečná?“, a tak podobně se mne všichni vyptávali.

Hned jsem běžela k řece Ohři, abych se tam podívala, když jsem na jejím břehu uviděla spousty lidí. Okolo řeky se pohybovali novináři, redaktoři a kameramani. Byli tu i policisté, kteří udržovali pořádek a hrozné množství dalších zvědavých lidí. Zkusila jsem se prorvat mezi ty novináře a slyšela jsem, jak si mezi sebou povídali, že nějaký člověk zahlédl v této řece mořskou obludu nebo nestvůru.

Večer jsem si pustila televizní zprávy. Povíдали, že někdo, možná pán, paní to to možná bylo i nějaké dítě, zahlédlo mořskou příšeru. K tomu hlasatelka v televizi říkala, že komu se podaří tu příšeru vyfotit, dostane šek v hodnotě jeden milion korun.

Když domluvili a zprávy končili, tak mi někdo zaklepal na dveře. Šla jsem otevřít. Na chodbě stál pan policajt a začal si se mnou povídat: „Ahoj, děvenko. Nejsi náhodou ty ten člověk, který napsal na facebook, že viděl v Ohři mořskou příšeru?“

Zeptala jsem se: „A co se stane, když řeknu, že jsem to nepsala a že žádnou fotku nemám?“

Policajt mi odpověděl: „No tak to tě zatknu, protože píšeš nepravdy, vymýšlíš si, a pleteš lidi. A ještě lžeš, že to nejsi ty.“

Pořádně jsem se lekla. A vykokotala jsem: „A co se mnou uděláte, když vám řeknu, že jsem tu hroznou rybu opravdu viděla a vyfotila?“

Odpověděl mi hodně přísně: „No, potom ti dám šek v hodnotě jeden milión korun. Ovšem pod jednou podmínkou. Musíš nám teď hned dát tu fotku...!“

Rozklepala jsem se a začala jsem mu všechno vyprávět, pěkně od začátku...

Pan policajt se začal hrozně smát. A smál se a smál... a mě najednou přišlo něco moc podezřelé. Ten pán měl hlas úplně stejný jako paní učitelka a smál se stejně jako moji kamarádi.

V ten moment jsem se probudila a zjistila jsem, že mám hlavu položenou na lavici, nade mnou stojí paní učitelka a za ní pak chechtající se děti.

Thi Dieu Linh Nguyen (Lily),

U pramene řeky Ohře

Myšlenka na Ohři

Řeka je voda,
čistá a jasná jako duše dítěte.
Jako jediný člověk na světě,
přemýšlím nad vším.

Znám hodně lidí,
kterým životem slídí jiní,
kterých je jak kamenů v řece.
Takových, kteří se klaní i vším

Jsem sám.
Jako potok přes kameny padám
a snažím se jít dál.
Chci životem plout
a neskončit na dně.

V Mrtvém moři se umírá!
Možná proto si nese svůj název
Hodně lidí vzpomíná,
jak život jim udělil nářez.

Tak jako já,
mnoho dalších se snaží,
bez nárazů životem plout.
Často to jde ale jen stěží

Že řeka nevzpomíná?
A den co den vám věřím,
že jsem člověk, který neumírá,
a od vody dál se nedržím.

Filip Skribek,

Láska zrozená v řece

Chladný vítr mi lehce vlaje do obličeje a já zhluboka dýchám ten čistý vzduch kolem sebe. On to je hrozně hezký pocit jak vydechuju a zas opakovaně nadechuju tu čistou přírodu, jak mě lehký vánek pošťuchuje ze stran na stranu a jak slyším řeku, která teče jako by zpívala rovnoměrně stejně pomalu bez nadechnutí, ale i bez lapání po dechu.

K Ohři chodím poměrně často. Za prvé kvůli tomu, protože tam chodím běhat a za druhé, když jsem utahaná ze školy nebo-li unavená, tak mi kochání kolem toho dává sílu. Často tu vídám hodně lidí a jsou to různé jako nějaké páry, rodiny, různí běžci jako já. Naštěstí tu nejsou takové velké davy.

Stromy jsou podél řeky, ale ne zas tak blízko. Někde uprostřed nad Ohří se objevuje několik mostů. Buď dřevěné, železné nebo betonové. Slouží k tomu, aby se člověk dostal na druhou stranu.

Na zelené rozkvetlé trávě málokdy vídám odhozené odpadky, protože je uklízeči každé ráno berou a pak recyklují místo lidí, které to tam odhodí. Ale kdyby nebyli uklízeči, kdo by to pak uklízel? Vzduch by už nebyl tak čistý, nikdo by ji už nenavštěvoval.

Když už okolo Ohře běhám přes roky a vždy mě tahalo si namočit nohy, tak proč to neudělat teď? Bylo tak hezky slunečno. Sedla jsem si na trávu a přidržela se o nějaký kámen. Voda byla čistá a studená. Na chvíli jsem se zamyslela, a řekla si, co by, kdyby. Pak jsem zmateně mávla rukou, protože jsem věděla, že by se to nikdy nestalo. Koukla jsem se na hladinu vody a viděla někoho vedle mě. Byla to víla? Ne ne nebyla, byl to kluk. A k tomu vypadal jako můj vysněný.

A já si myslela, že pohádky nebo poníci na duze prostě neexistují. *Pokrač. na další straně*

Byla to realita. Ten kluk tam byl a tak silně, že jsem si myslela, že na mě vydechne něco z nosu, ale naštěstí ne. Byla jsem trošku zmatená, protože si se mnou začal povídat.

Dozvěděla jsem se, že se nedávno přistěhoval do Chebu a běhá též, aby si odpočinul a taky proto, že tu vídá často jednu holku, se kterou se chtěl už seznámit dřív, ale neměl šanci.

Všechno to vypadalo opravdu jako nějaký romantický film. Vyndala jsem si nohy z vody a hned si vzala ponožky a navlíkla si je, protože moje nohy nejsou zrovna nějaká hezká příležitost. Jak jsme měla paty mokré, bylo těžký ponožky natáhnout. Rvala jsem ze všech sil, ale nešlo to. Ani se nedivím.

Ten kluk se jen usmíval a zeptal se mě dokonce, jestli nechci pomoc. Já jsem se jen zašklebila a hned vyhrkla: „nenene“. Kymácela jsem se ze strany na stranu, a co se nestalo? Spadla jsem do vody. Vlasy jsem měla zmáčené, navíc mi na nich visely ještě nějaké zelené řasy a staré listy. On se začal smát tak hrozně a hodně nahlas, až to bylo neskutečné. A abych řekla pravdu, já jsem nebyla v tom smíchu nějak pozadu. Rozhodně jsem se neřehtala o nic míň než on.

Konečně mi podal mi ruku—a já se jí chytla a nevím, co mne to napadlo, stáhla jsem ho taky dolů.

Bylo to všechno tak vtipný. Zaplavali jsme si nějaká kolečka, a pak jsme se zvedli, vydrápali se na břeh a šli pěšky domů. Byli jsme mokří, zablácení, ale pořád rozchechtaní. Lidi na nás koukali divně, asi si mysleli, že jsme blázni.

Měsíce plynuly jak voda v Ohři a my se spolu bavili víc a víc. Teď už jsme víc než jen kamarádi. Díky Ohři, že jsme se poznali a za to jsem velmi šťastná.
Dang Tuyet Nhung (Linda)

Moje řeka Ohře

Řeka Ohře je moje nejoblíbenější řeka na světě. Protéká taky Chebem, kde bydlím. Každý den chodím do školy podél ní a každý den mne něčím hezkým potěší. Je úplně jedno, jestli je jaro, léto, podzim nebo zima. Třeba na jaře začínají na břehu kvést žluté pampelišky a jiné jarní kytky, v létě pro husté listí na stromech a keřích ani není vidět voda, na podzim je všude kolem plno barev a spadaneho listí a v zimě se mi nejvíc líbí, když je všechno zapadané sněhem. Na podzim přilétají labutě a tráví tady celou zimu, stejně jako kachny. Na jaře a v létě je zase všude plno racků. Od jara už taky sedí na břehu rybáři. Na cestě kolem řeky potkám plno lidí, hlavně maminky s miminky nebo lidí, kteří běhají pro lepší zdraví. Když se odpoledne vracím ze školy, tak je kolem Ohře tolik lidí, že musím z kola slézt. Je to tady moc fajn.

Řeka Ohře je asi 300 km dlouhá. Zatím jsem po jejím břehu ujel na kole jenom 10 km, takže mi

zbývá ujet ještě 290 km. Vsadil bych se, že do konce života to na kole nedokážu. V autě asi ano, ale zase nebudu moci pořád jet jen podél řeky.

Ohře je také docela široká, ale zase ne tak moc. Neměřil jsem to, ale můj odhad je, že může být široká tak 40–50 metrů. Když totiž stojím na jednom břehu, dohodím kamenem na druhý, což znamená, že asi tak hrozně široká být nemůže, ale na druhou stranu jsem jediný z naší třídy, který to dokáže. Jednou jsme se tam sešli s klukama z naší třídy a zkoušeli jsme házet kameny. Já jsem to vyhrál.

Přes Ohři vedou také mosty. Napočítal jsem čtyři. Jeden, ten největší slouží pro dopravu aut a zbylé tři jsou pro nás, kdo chodíme pěšky nebo na kole, jako většinou já. Do školy jedu přes dřevěný most. Ten pokládám za nejkrásnější. S mamkou chodívám zase na procházku s třináctiměsíčním bráškou přes železný most. Ten je asi nejmíň hezký. Ale taky potřebný.

Jak už jsem řekl, řeka Ohře je moje nejoblíbenější, taky proto, že teče jen kousek od paneláku, kde bydlíme. Sjedou kousek od domu, a už jsem na cestě podél jejího břehu a frčím do školy. Taky si tam ve volném čase často chodíme hrát s mým bratrancem. Házíme na hladinu kameny a hrajeme i spoustu dalších her. Někdy si jen tak leheme do trávy a pozorujeme oblohu.

A podél Ohře vede cyklostezka. Začíná na Zlatém vrchu, a vede k Tršnicím a z Tršnic do Nebanic a dál do Sokolova, Lokte a na Karlovy Vary. S bratrancem jsme si ji už párkrát projeli. Jednou jsem jel s bratrancem do Tršnic. Byl moc hezký den. Bylo teplo a svítilo sluníčko. Proto jsme se rozhodli dojet až do Nebanic. Na kolech jsme trasu ujeli za patnáct minut. Cestou jsme přejeli dva mosty, jeden krátký, druhý dlouhý. Taky jsme jeli okolo oplocených luk, kde se pásala spousta koní. v Nebanicích jsme se zdrželi jen chvíli. Cesta zpátky byla sice stejná, ale vlastně jiná. Bylo to tím, že jsme s bratrancem dělali různé lumpárny. U malého mostu jsme si všimli louže na cestě. Tak jsme přes ni chtěli na kolech přejet. Ale trochu jsme se zmýlili. Louže byla mnohem hlubší, než jsme si představovali, a tak nám i v sedě na kole zabahněná voda sahala až ke kotníkům. Kola se se zabořila, a tak jsme museli slézt a tou louží projít. Měli jsme velké štěstí, že jsme měli na sobě kraťasy, takže jsme si zmáčeli jenom ponožky.

Dojeli jsme potom k velkému mostu, znovu slézli z kola, šli pod most a v řece jsme si umyli špinavé nohy a ponožky jsme dali na rozpálené kameny, aby uschli. Pod hladinou bylo vidět další veliké kameny, po kterých se dalo krásně jít. Já a bratranec jsme se po nich vydali až doprostředka

řeky, kde byl největší a nejsilnější proud. Chvilku jsme si tady hráli a já nevšiml, že mi voda bere pantofli. Málem mi odplula, ale naštěstí to bratranec postřehl a ještě včas ji chytil. Pak jsme se šli podívat, jestli jsou ponožky už suché. Byly, a proto jsme se obuli a jeli domů už v pořádku.

A co kdyby řeka Ohře neexistovala? To si nedovedu představit. Neměl bych zážitky s bratrance, neměl bych vzpomínky na krásný výlet, moje cesty do školy a ze školy by nebyly tak pěkné a zajímavé. Neměli bychom tady ani labuť, kačeny a další vodní havěť. V Chebu bychom neměli mosty. To bych nevydržel. Kdyby Ohře Chebem netekla, zkazilo by to podle mne všechno krásu našeho města.

Mai Phan Anh (Michal)

Řeka Ohře je krásná

Spojila je řeka Ohře

Krásná tmavovlasá Irena se měla za pár dní vdávat za Tomáše. On si ji bral pro její velké bohatství, které zdědila po svém prvním muži. nebyli spolu dlouho, zemřel jen krátce po tom, kdy si řekli svoje „ano“ před oltářem.

Tomáš se sice k Ireně choval slušně a galantně, ale o to ona nestála. Samozřejmě, chtěla milého muže, ale žít vedle něj nebo žít s ním, to je velký rozdíl. Problém byl v tom, že jí Tomáš projevoval náklonnost, city nikoliv.

„Tomáš mě požádal o ruku.“ svěřila se Irena po pár hodin po jeho vyznání svým rodičům, se kterými po svém ovdovění byla hodně často pohromadě.

„Doufám, že jsi jeho nabídku přijala!“ odkašlal si Irenin otec.

„Chodíme spolu teprve měsíc a kousek. Nepřipadá vám to moc narychlo?“ těkaly její oči z otce na matku, jako by čekala alespoň od jednoho z nich podporu.

„Podívej, jestli si myslíš, že najdeš lepšího chlapa než je on, tak se šeredně pleteš, holčičko,“ rozhazoval cholerický otec rukama. Matka jen chápavě přikyvovala a s každíčkým otcem vysloveným slovem se její hlava více kývala dopředu a dozadu.

„Už jsi ho definitivně odmítla?“ zeptala se matka, když konečně se konečně uklidnil nával emocí.

„Ještě ne. Nejprve jsem se přijela poradit sem, za vámi,“ přiznala Irena.

„Tak to buď ráda, že tu nabídku rovnou nezrušil! Víš, jaká je to pro muže potupa?!“ sípal znovu otec káravým hlasem.

Prosím tě, můj majetek je jako magnet na muže. Samoty se nikdy bát nemusím,“ zasmála se Irena volně a klidně, jakoby ji na chvíli nic netížilo a pohodila hlavou, aby jí ofina nepadala tolik do očí.

„No právě. Copak bys byla raději, kdyby si tě muž bral kvůli penězům? Tomáš je chlap čestný a milý.“ pokračoval otec.

„To nemá cenu.“ zakoulela Irena zelenohnědýma očima a s prásknutím dveří se vytratila z pokoje. Její matka si obula papuče a vyběhla za ní na zahradu rodinného domku.

„Počkej, počkej přeci, holčičko moje zlatá!“ křičela za ní.

„Nepotřebuji poslouchat ta vaše kázání.“ otočila se Irena před vraty.

„I Tomáš je velmi bohatý, i když ne jako ty. Je velmi výhodné se s ním vdát už jen z téhle stránky. A ošklivý, to taky zrovna není,“ chytla ji matka za předloktí, aby si zajistila její setrvání před vraty.

„On mě nemiluje!“ Zvedla hlavu Irena, snad aby vypadala hrdě a rozhodně.

„A jakpak jsi na tohle přišla?“ pohlédla jí matka do očí s oslovila maličko šiřlavým tónem, jako kdysi, když byla ještě maličká „A i kdyby, je to tak skvělý a hlavně dobře vychovaný muž, že jeho láska je vedlejší.“ připustila nakonec.

„Raději budu žít jako žebračka, ale milována, než jako královna, však bez lásky.“ vyprostila se Irena z matčina sevření a s poněkud divadelním pohozením hlavou odešla i ze zahrady.

Nehodlala jít domů, k Tomášovi. Dobře věděla, že její rodiče měli z části pravdu, ale její poslední věta před odchodem z domu jí pořád dokola zněla v hlavě. Neměla ponětí, kde se v ní vzalo tolik vášně, odhodlání a neohroženého pocitu, že nechce nikdy žít bez lásky.

Teď se potřebovala uklidnit, srovnat myšlenky. Jen tak bezcílně se procházela Chebem pod Zlatým Vrchem podél řeky Ohře a nevnímala okolní svět, realita se stala jen kulisou jejího přemýšlení. Dokola si představovala svůj sňatek s mužem, který bude skutečně milovat a ctít jenom ji pro ni samotnou – ne pro její peníze. Tak ponořena do svého nejkrásnějšího snu se srazila s pohledným mužem tmavší pleti s černými vlasy.

„Promiňte,“ ospravedlňoval se muž oblečený v bílé košili a černých kalhotách lámanou češtinou.

„Já se omlouvám, byla jsem tak zasněná, že jsem před očima měla jen...“ polkla Irena. Uvědomila si totiž, že muž v jejích představách vypadal naprosto stejně, jako muž, který stál nyní přímo před ní.

„Není to vaše chyba,“ políbil jí znenadání galantně ruku.

„Vy nejste Čech, mám pravdu?“ usmála se Irena.

„Si, máte pravdu. Pocházím ze Španělska. Jsem na cestě do Německa. Promiňte mi, slečno, za mou

Podzimní den u řeky Ohře

špatnou češtinu. Učím se krátce.“ pousmál se na ni.

„Nevadí. Mám raději činy,“ zhluboka se nadechla Irena.

„Jak to dořekla, začal neznámý muž mávat rukama sem a tam, nakonec do nich fouknul a Ireně předal krásnou rudou růži.

„Jak jste to...?“ nemohla pochopit Irena.

„Vysvětlím vám to, slečno. Neposedíme společně chvíli na lavičce?“ ukázal opodál na lavici, poblíž břehu Ohře. Irena ochotně přikývla.

Posadili se tedy na sluncem propálené dřevěné lavičky, chvíli na sebe jen se zalíbením koukali a nakonec se políbili.

Náhle k nim přeběhl pes. Takový voříšek, choval se přátelsky. Irena si stoupla a začala ho hladit od hlavy až ke kořeni ocasu. Pejsek měl zřejmě z její náklonnosti radost a vesele po ní skočil, nejspíš, aby ji olíznul tvář.

V tu chvíli se Irena s výkřikem zapotácela, zavrátala a padala po zádech přímo do řeky.

„Slečno, vydržte!“ vykřikl pohledný Španěl, zadíval se na místo, odkud se ozývalo zoufalé pištění krásné Ireny a bez zaváhání se rozhodl poskytnout jí pomoc.

„Podejte mi ruku!“ zakřičel na ni a natahoval se, jak to jen nejvíce šlo. Proud ale už začal Irenu strhávat doprostředka řeky, takže se přes všechnu snahu nedokázali se dotknout víc, než jenom konečky prstů.

Zatímco se Irena snažila ze všech sil udržet hlavou nad vodou a dostat ke břehu, odvážný mladík začal jednat.

„Kam teče ta řeka?“ zavolal na kolemjdoucí starší ženu o jedné berli.

„To je řeka Ohře. Je krásná, že?“ usmála se paní při pohledu na řeku. Zjevně nedoslyšala.

„Velmi, velmi krásná. Ale kam teče paní?“ naléhal.

„Kam? No, kousíček odtud je splav. Vlastně támhle, přímo pod tím mostem.

Ale že ta voda tak krásně šumí...“ zasnila se důchodkyně, ale statečný záchránce už věděl dost.

Irena se už nebezpečně blížila k mostu, k místu,

kde se proud řeky náhle ohýbal a padal prudce ze splavu. Kritické místo bylo teď po minulém dešti pěkně prudké.

Španěl se bleskurychle rozeběhl k mostu, za běhu ze sebe strhl košili a s prudkým odrazem skočil z mostu dolů, aniž se staral, jak je tady řeka hluboká. Potopil se, aby se náhle vynořil s již bezvládnou Irenou– Držel ji pevně tak, aby se mu uložila na široká záda a s použitím veškeré své síly doplaval i s ní ke břehu.

Irena se již na suché zemi pomalu vzpamatovala. Pobyť v hluboké vodě ještě nebyl dlouhý, ale stačilo málo, a ztratila by vědomí – a utonula. „Díky za záchranu.“ odkašlala si Irena.

„Není za co. Zemřel bych rád pro vaše bezpečí, slečno.“ usmál se na ni a přehodil přes ni suchou košili, kterou ze sebe strhnul, než skočil do Ohře.

„Irena, jmenuji se Irena a pro vás vždycky Irena.“ drkotala zuby promočená dívka.

„Diego, mé jméno je Diego. Jsem, Ireno, tvým velkým dlužníkem.“ pohládl ji po tváři.

„Proboha proč?! Proč ty? To já... Ty jsi zachránil mě, já bych ti měla být vděčná!“ pohlédla na něj Irena.

„Nebýt tebe, nikdy bych nepoznal lásku svého života...“ přiznal. Každý si v tomto momentě jistě umí představit, co následovalo potom.

Irena odmítla sňatek s Tomášem, rozhádala se s rodiči a společně s Diegem a s pejskem, který jejich životní cesty svým radostným výskokem spojil dohromady, odjela do Španělska, kde se za svého milého provdala.

Když se ale občas vypravili do Chebu na návštěvu, vždy propadli nostalgii a zavzpomínali na lavičce u Ohře na okamžik, kdy jejich život začal být doopravdy životem...

Šárka Rubášová

V oddělení tvůrčího psaní jsme si vzpomínali také na uplynulé prázdniny. Na této stránce zveřejňujeme kromě dalších také příspěvky, kterými současně představujeme naše nové redaktory, žákyně Bui Phuon Thao (Lily) a Pham Thi Thien Trang (Nikolu). První své příspěvky bude LilyB, protože, už jedna Lily k nám chodí, druhá se bude podepisovat Niky, neboť i ona v naší redakci má jmenovkyni. Dalšími, kdo rozšířil naši redakci jsou kluci: Ladislav Sudek a Nguyen Hong Manh (Honza).

Moje prázdniny

Moje prázdniny nezačaly nějak dobře. V ten den svítilo slunce jako nikdy jindy. S kamarádkou Lindou jsme šly do Dragounu a měly jsme s sebou takzvaná stříkátka. Je to taková věc, která se používá v kadeřnictvích na zvlhčování vlasů. Protože jsme měly často šílené nápady, tak jsme po sobě stříkaly.

Ze začátku jsme si myslely, že to byl náš nejlepší nápad, ale pak se to nějak zvrtilo. Začalo to tím, když Linda stříkla vodní pistolí na mě. Já jsem se naštvála a oplatila jsem jí to. Ona pak vzala stříkátka a zbylou vodou mě celou polila. V tu chvíli jsme normálně zuřila. Běžela jsme na záchod si doplnit vodu a Linda šla za mamkou. Ta jí požádala, ať vyhodí odpadky. Linda tedy znovu vyšla z bytu. Když jsem ji uviděla, vychrstla jsem na ni vodu jako odplatu. Linda mě okamžitě praštila pytlek odpadků, který měla vyhodit. Dokážete si to představit? Moje nejlepší kámoška mě praštila, a to nemluvím o tom, že to bylo smradlavým pytlek odpadků. Po tom všem jsem s ní asi měsíc nemluvila.

Na konci prázdnin byla oslava. Byla tam pozvána nejen naše, ale i Lindina rodina. Nevím, jak se to stalo. Najednou jsme si povídaly normálně, jakoby nic. Já myslím, že to bylo nějaké lstivé kouzlo, které nás omámilo. *Julka*

Prázdniny utekly tak rychle

Prázdniny utekly velice rychle. Týden potom co skončila škola, jela jsem s mamkou a se sestrou do Prahy k sestřenicí. Prožily jsme tam asi čtyři dny. Ten poslední den jsme doprovodily sestřenicí k letišti, protože letěla na dovolenou do Španělska a potom jsme se vrátily do Chebu.

V Chebu jsem hodila se sestrou ven a jezdily jsme na kole. Bylo to fajn. O dva týdny později jsme zase jeli do Prahy, abychom vyzvedli sestřenicí na letišti a odvezli ji domů. Vyprávěla nám, jaké to tam bylo a jak si to tam užila.

Téhož večera jsme šli do restaurace, kam nás pozval strýc. Jedli jsme hranolky s kuřetem. Po večeři jsme si šli zahrát bowling a přitom jsme se koukali na fotbal. Vrátili jsme se domů asi ve dvě hodiny ráno. Druhý den se mne zeptala sestřenice, jestli nechci lépe poznat Prahu. Já jsem souhlasila. Ukázala mi Orloj, Karlův most, Katedrálu sv. Víta a Petřínskou rozhlednu. Strávila jsem v Praze asi týden a velice jsem si to užila.

Dvanáctého srpna jsme slavili mamčiny narozeniny. Bylo jí 51 let. Sešla se rodina, bylo to skutečně moc hezké.

A ještě jsem na konci srpna absolvovala příměstský tábor. Trval pět dnů. Byla tam Nikča, Julinka a Aneta. První den přišlo, takže jsme zůstali ve škole a malovali jsme prázdniny. Druhý den jsme šli hrát minigolf. Třetí den jsme se vyřádili v lanovém centru. Poslední den jsme hráli stopovačku. Velice se mi tam líbilo.

Těsně před začátkem školního roku jsem s celou rodinou jela do Karlových Varů. Šli jsme do Mc Donaldu a nakupovali jsme. A začala škola... No řekněte, neuteklo to rychle? *LilyB*

U dědečka v Tachově

Skoro celé prázdniny jsem strávila doma, až na pár týdnů. Jeli jsme navštívit dědu přesně na narozeniny mé sestřenky. Děda bydlí u náměstí a zrovna se slavilo nějaké významné výročí města Tachova. Venku probíhaly různé akce, a tak nás to vylákalo ven. Uprostřed náměstí stálo velké pódium, na kterém se konaly různé koncerty a představení. Jenže kapela, která vystupovala odpoledne, hrála i pozdě večer. A tím, že děda bydlí vedle náměstí, jsme je slyšeli hrát až do kuchyně. Kvůli tomu jsem nemohla usnout. To je nevýhoda, když bydlíte u náměstí. Na druhou stranu je ale dobré, že na tu oslavu stačí vyjít před dům a mohli jsme se jít dívat, kdykoliv se nám zachtělo.

Druhý večer jsme se vydali na pout' s tetou. Byla tam horská dráha, kolotoče a další podobné atrakce. Nejprve jsme se projeli v autíčkách. Po té jsme zkusili jít na horskou dráhu. Můj brácha odmítl nastoupit, protože nechtěl utrácet peníze. Zkoušely jsme ho se sestřenkou přemlouvat. Stejně nešel. Nezbývalo nám nic, než si užít atrakci bez něj. Potom jsme znovu šli na autíčka, protože tam byl náš strejda. Nakonec jsme se i my všichni vydali zpátky domů, protože jsme už také nechtěli utrácet peníze. Byli jsme tak utahaní, že jsme šli hned spát.

Ráno nám brácha řekl, že příští rok předvede na výročí Tachova kouzlo. Jsem zvědavá, jestli to nepokazí.

Niki

Prázdniny by měly trvat aspoň rok

Prázdniny bych chtěl prodloužit na jeden rok. Normálně trvají prázdniny dva měsíce. Na prázdninách se mi líbí, že piju Bubble tea. Já mám rád ledové nápoje. Víte, když vám je horko a najednou vypijete např. colu s ledem, tak je to fajn a není vám takové vedro.

A kdyby byly prázdniny jenom jeden den, tak by to nebyly prázdniny, ale jenom víkend bez neděle. Vlastně bylo by to ještě horší než jeden víkend.

Jsem rád, že prázdniny trvají aspoň ty dva měsíce, ale kdyby prázdniny trvaly tři měsíce, tak podle mě by to bylo normální. A co takhle čtyři měsíce? No tak to by bylo něco! A prázdniny na celý jeden rok? To by se mohlo stát snad jen ve snu.

Honza

K podzimu patří výlovy rybníků. Třeba výlov Ameriky u Františkových Lázní

Nezapomenutelný prázdninový den

Babička a dědeček byli v České republice tři měsíce. Táta zavolal jedné paní, která bydlí v Ústí nad Labem, že k nim přijedeme na návštěvu. Při večeri se děda a táta domlouvali, v kolik hodin vyrazíme. Táta chtěl jet vlakem. Ráno jsme vstávali v sedm hodin. Protože měl být krásný slunečný den, vzala jsem si jenom legíny a tričko. Děda mezitím připravoval jídlo a pití na cestu. Na nádraží chtěl táta koupit jízdenky, ale zdálo se mu to drahé, a tak jsme je šli zase vrátit. Ta paní, co prodávala jízdenky nebyla moc šťastná... Nakonec jsme jeli naším autem.

Cesta mě docela nudila, tak jsem si s bráškou zpívala písničky. Babička nás pochválila, že zpíváme moc hezky. Cesta trvala dvě hodiny. Tatínek volal té známé paní, že půjdeme do jednoho nákupního centra a říkal jí ještě, že má za námi přijít. Čekali jsme tam půl hodiny ona ještě nepřišla (nebo jsme jí nenašli). Táta se proto rozhodl, že vyjedeme nejdříve lanovkou na hrad Střekov. Když jsme dojeli nahoru, tak jsme se všichni těšili nádherným výhledem. Bylo tam také přírodní bludiště. Já jsem vůbec nemohla najít cestu ven. Babička řekla,

že to zkusí taky. Kupodivu cestu našla dřív než já. Chtěla jsem ještě jít do zrcadlového bludiště, ale tatínek mi to nedovolil. Musela jsem ho dlouho přemlouvat dlouho. Vevnitř jsme se všichni hodně nasmáli. Byla tam velká legrace, protože ta zrcadla někdy ukazovala, že jsme hubení, někdy zase, že jsme tlustí a vůbec plno věcí. Tatínek nás tam i fotil. Děda s námi ale nebyl. Byl na místě, kde bylo plno stromů. Mohla bych to nazvat malým lesem. Děda volal na brácha Honzu, aby ho vyfotil u obří skály.

Po dlouhé době jsem dostala žízeň. Chtěla jsem zmrzlinu. Chtěli jsme ji koupit, když v tom se u nás objevila známá paní s dvěma vnoučaty a nabídla nám jablečné džusy. Mně nechutnal. Sjeli jsme lanovkou zase dolů. Potom jsme zamířili ještě do Macdonaldu a koupili si studené osvěžující nápoje. Když jsme jeli k té paní k ní domů na návštěvu, kluci, vnuci té paní, se v autě pořád pošťuchovali. Abych nemusela pořád psát kluci, tak vám že se jmenují se Mario a Pavel.

Naše známá bydlela až za obrovskou skálou. Pavel musel jít potom domů, tak tam zůstal jenom Mario. Honza se s ním skamarádil. Hráli spolu fotbal. Já jsem si stáhla dívčí hry na tablet a hrála jsem je. Odpoledne nám paní uvařila nudle, ale udělala jich moc, takže jsem je nesnědla.

Než jsme se vrátili domů, paní nám dala hodně dárků. Cestou zpátky se stalo takové malé neštěstí. Tatínek do něčeho narazil. Chvilku jsme ještě pokračovali v jízdě, ale táta si všiml něčeho divného. Zastavil a vystoupil z auta. Řekl dědovi, že je prasklá pneumatika. Naštěstí jsme měli záložní, tak to tatínek rychle vyměnil a pokračovali jsme v cestě dál. Já s Honzou jsme měli veliký hlad, ale děda řekl, abychom počkali, protože za chvíli jsme doma. Vrátili jsme se asi v devět hodin večer. Babička nám uvařila rýži, vajíčka a polévku. Snědla jsem to rychle. Musela jsem se ještě vykoupat, potom jsem se teprve mohla dívat na televizi. Šla jsem spát v jedenáct hodin. Byla jsem velice unavená, ale jsem ráda, že jsme něco podnikli. Na tenhle prázdninový den nikdy nezapomenu. *Anetka D.*

Plody podzimního lesa

Co jsou pro mne prázdniny

Prázdniny jsou pro mne plno relaxu a zábavy, žádné učení, žádní otravní učitelé a žádné útoky od spolužáků. O prázdninách můžeme spát, jak dlouho chceme, klidně i do odpoledne. Můžeme využít čas a rozletět se do všech koutů světa. Prázdniny znamenají více času s rodiči a kamarády.

Prázdniny jsou pláže, moře, lesy, ostrovy slunce, déšť, horko i zima. Prázdniny neznamenaají u dětí jenom televizi, jídlo a počítače, ale taky knížky, procházky sportování a nakupování. Studenti vysokých škol si prázdniny taky užívají, protože některé vysoké školy mají až 3 měsíce prázdnin. Vysokoškoláci taky mohou už řídit auto a vyjet sami do zahraničí. Mají více samostatnosti, než mi děti. Prázdniny jsou prostě relax a hodně zábavy. Nepříjemný je ale, že když si prázdniny moc užíváme, tak uplynou jako voda. To všichni asi známe.

U dospělých ale doba letních prázdnin zase neznamenaá jenom relax a zábavu, ale taky práci, práci a zase práci.

Michal Mai

Prodloužit prázdniny...?

„Dobrý den, paní ministryně, tady na trávníku protestují nějací demonstranti...“

„Celkem by mě zajímalo, co chtějí?“

„Volají a na plakátech píší: CHCEME PRODLOUŽIT PRÁZDNINY!!!“

„Tak dobře, prodloužíme jim prázdniny. Sama si vzpomínám, když jsem byla jako malá, že jsem chtěla mít také dlouhé prázdniny. Bude to takhle: jedenáct měsíců prázdnin. A jeden měsíc školy...“

O několik let později.....

„Měla bych se jít ven podívat, jak to těm studentům jde...“ Ministryně jde ven a spatří něco neuvěřitelného. „Co jsem to provedla? Musím to hned napravit. Jak je možné, že neumí psát a místo toho malují nějaký obrázky jako nějací neandrtálci.“

Na poradě....

„Je to velice špatné. Lidi neumějí vůbec psát a místo toho kreslí obrázky.“

„Óóó!!!! Ano, ano máte pravdu, měli bychom to napravit.“

„Teď se budou učit celý rok.“

„A kdo je bude učit? Nejsou učitelé, nikdo nic neumí.“

Bylo dlouho ticho. Po chvíli se někdo zjevil ve dveřích.. Byl vysoký, štíhlý, mladý. Měl hnědé vlasy, modré oči, krátké tričko a dlouhé modré džínové kalhoty. A řekl: „Já! Já je budu učit. Jsem bývalý student Karlovy univerzity. V mé třídě bylo hodně líných spolužáků. A jediný, koho učitelé neměli rádi, jsem byl já. Když jsem se jednu noc díval na televizní zprávy tak jsem zjistil, že bude víc prázdnin než studia. Představoval jsem si, jak budu chytřejší než ostatní. A ono to byla také i pravda. Po několika letech mě zas bylo mých spolužáku líto. A po celou dobu jsem vás poslouchal....“

„Máš skvělý životopis. Rovnou to změním. Jedenáct měsíců školy a jeden měsíc prázdnin.“

O dva roky později...

„Tak teď bych se měla jít podívat ven..... Páni ti lidé jsou ale najednou nějak moc chytří. V celé ulici každý musí mít v ruce nějakou knihu či učebnici.“

Na poradě

„Je to neuvěřitelné, ale lidé jsou až moc chytří. Na každém rohu je nějaký člověk, který si čte knihu. Musíme nastavit nový školní řád.“

A jeden ministr se optá: „No a jaký?“

„NORMÁLNÍ, jako býval dříve. Zase bude 10 měsíců školy a 2 měsíce prázdnin....“

Lily

Ministerstvo školství ruší školu

Hovoří k vám ministryně školství. Dle mého názoru jsou děti něco jako talismany světa. Doplnují nás, jsou tím, na co jsme velice pyšní a jsou vším, na čem nám záleží...“

Nyní mluvím ke všem rodičům, učitelům, lékařům, právníkům, podnikatelům, úředníkům, a vůbec ke všem dospělým občanům. My starší jsme o trochu moudřejší a zkušenější a neměli bychom dopustit, aby se vše špatné, co jsme prožili my, stalo našim dětem (haha, já žádné dítě nemám ....).“

Pokud nechcete, aby se vaše děti vracely domů s výrazem: „Proč jsi mě prosím tě vůbec poslala do té hrozné školy“ či pokud nechcete, aby vaši potomci byli chytřejší než-li jste vy, a tím pádem, aby měly lepší studijní výsledky nežli jste měli za mladých let vy, nebo pokud nechcete, aby byly tak zaneprázdněny učením, že by kvůli tomu zapoměly si uklidit ve svém pokoji, tak si myslím, že teď budete s tímto rozhodnutím souhlasit. A tím rozhodnutím je, že budou prázdniny trvat pořád a navždy a škola jako taková bude zrušena.

Pavína

Dokončujeme příběh

Na půdě dědečka Vojtěcha

Představte si, že jste na návštěvě dědečka. Nikdo není doma, a tak se vypravíte na půdu. Voní to tu tak zvláště, dřevem, senem, a taky něčím jako starými časy. Prohlížíte si staré bedny, křeslo, prohrabujete se v truhle plné oblečení dávno vyšlého z módy.. Až najednou narazíte na malou skříňku. Otevřete ji—a uvnitř uvidíte zažloutlou fotografii mladého páru: žena má dlouhé černé vlasy, které ji povlávají ve větru. Je moc hezká. Muž vedle ní je také mladý, štíhlý, má na hlavě klobouk a mhouří oči proti slunci. Kdo to jsou? Manželé? Snoubenci? Sourozenci? Pod fotografií je dopis, ale je pečlivě roztrhaný na malé kousíčky. Nedá se zjistit ani datum, protože na obálce je odtržena známka i adresa. Jste zvědaví. Zkusíte dopis poskládat... Jde to hrozně pomalu, ale přece jen se před vašimi očima začíná odvíjet dávný příběh...

Nevěděla jsem, kdo to je a co se píše v tom dopise, ale umírala jsem touhou to zjistit. Najednou jsem uslyšela, jak na půdu někdo jde. Podle tíže kroků jsem poznala, že to je máma. Naskládala jsem všechny cary papíru do dřevěné krabičky, v níž jsem to všechno našla a hodila jí do tašky.

„Co tu hledáš?“ strčila hlavu do dveří matka.

„Ale nic, máme mít fotku rodiny na angličtinu, tak jsem myslela, jestli není třeba tady něco...“ zamluvila jsem to.

„Aha, no... tak tady žádná není,“ odbyla mě prostě. Nic jsem na to neřekla a s taškou na rameni se vydala zpět do pokoje. Zamkla jsem se tam a vysypala útržky na postel. Dvě hodiny jsem se pokoušela poskládat kousky k sobě, až se mi to povedlo. Písmo mělo velký sklon a vznášelo se lehce nad řádky starého papíru. Psalo se v něm:

27. 4. 1992; Havaj

Milá Denno,
posílám ti pozdrav z Havaje, kam jsme s Tedem odjeli na líbánky. No vidíš, a ty jsi tvrdila, že jako tanečnice u tyče se nikdy nevdám. Moc se nám tu líbí, asi se sem přestěhujeme. A co ty? Ještě tančíš? Jestli ano, musíš mi poslat fotky tvých kostýmů, také jsem se tu nechala inspirovat havajskými účesy, měla bys je zkusit, většina z nich spočívá v drdolu, který ozdobíš kytkami a až budeš tančit, nemusíš se bát, že by se ti to rozpadlo. Málem bych zapoměla! Ve Stripbaru jsem nechala ty stříbrné boty na jehlách, které se ti tolik líbily, můžeš si je nechat. Ježíši! Ted zas něco rozbil. Promiň, musím jít, moc mi chybíš,

S pozdravem věrná kamarádka Evannie
P.S. posli nám ty tvoje avokádové koláčky, mám na ně příšernou chuť

Cože?! Jak jako tanečnice u tyče? Tohle mi máma bude muset vysvětlovat hodně dlouho...

Anna

Dopis byl roztrhaný na maličké kousky a ty ještě rádně zmuchlané a potrhané, takže než jsem našla pár k sobě pasujících kousků, začalo mě bolet za krkem, jak jsem se k nim skláněla. Po asi hodině skládání jsem měla pocit, že jsem na dřevěné podlaže naprosto zkameněla. Všechno mě bolelo, brnělo, nebo jsem to „pro jistotu“ vůbec necítila. Nicméně jsem složila celý dopis, což bylo pro mě v této chvíli primární.

„Drahá Jimeno,
před rokem, kdy jsme se poznali, se můj život od základů změnil. zamiloval jsem se do tebe, jako nikdy do žádné jiné. ale teď, když nám tvoji rodiče zakázali se scházet, jsem tě chtěl alespoň prostřednictvím tohoto dopisu ujistit, že tě moc miluji. nepoddávej se jiným myšlenkám, mysl na to, že jsem s tebou, i když momentálně nemůžu být u tebe. mám pocit, že jediné řešení této situace je náš společný útek. mám část rodiny v Katalánsku, v podstatě by ses nemusela učit jiný jazyk, ale byli bychom v bezpečí, daleko od všech a od všeho. je to jen návrh, ale byl bych rád, kdybys nad tím přemýšlela. zítra v 21:00 budu čekat na vlakovém nádraží. jsi můj život, máš mé srdce, jen s tebou jsem to já.
s láskou tvůj Pedro.“

Velice dobře jsem věděla, kdo je Jimena, kterou tenhle Pedro oslovoval na začátku dopisu. V celé naší rodině je totiž jen jedna jediná Jimena, to vím zcela jistě. Jimena del Granado, moje matka. Docela mě překvapilo, co psal matce ten muž v dopise. O lásce, o zákazech a dokonce i o útěku. Žádného Pedra neznám, tedy, jen jednoho kluka o třídu nade mnou, ale ani zdaleka se nepodobá muži na fotografii a nejspíš v té době ještě ani nežil. Znovu jsem si důkladně prohlédla fotografii. Byla sice černobílá a značně špinavá a potrhaná, přesto jsem po důkladnějším zkoumání matku s jistotou poznala. Usmívala se a pevně se muže po své levici držela. Vypadala šťastně a zamilovaně. On se taky usmíval, držel ji kolem pasu a zřejmě si užíval její společnosti.

Moc mě zajímalo, kdo ten muž je, tím spíš, že můj otec se jmenuje Juan a kníry bytostně nesnáší, tak jako kupu dalších věcí, ve kterých s ním maminka obvykle plně souhlasila. Měla jsem pocit, že si naši skvěle rozumí a báječně se doplňují, když

ají na většinu věcí totožný názor. Až teď mi došlo, že maminka vnímá svět úplně jinak, jen to nedává najevo a podřizuje se názorům otce. Ale proč? Když mi šla matka večer popřát dobrou noc, zeptala jsem se jí, zda milovala ještě jiného muže, než poznala mého otce. „Nic důležitého, proč se vlastně ptáš?“ odpověděla otázkou.

„Zajímá mě to,“ odvětila jsem stroze.

„Měla jsem pár kluků, je to normální, byla jsem mladá. Jak říkám. Nic podstatného.“ Usmála se křečovitě. Měla jsem pocit, že mi něco tají. Konkrétně – že mi tají Pedra. Tak proč se jí nezeptat na rovinu?

„A co nějaká větší láska... Pedro.“ Špitla jsem.

„Pedro? Odkud o něm víš?“ zamračila se matka podezřívavě.

„Našla jsem na půdě nějaký dopis, zajímalo mě, co to je, tak jsem si... kousek přečetla.“ Přiznala jsem.

„Dopis? Dopis od Pedra? To není možné, Pedro mi nikdy nenapsal.“ Odmítala matka mé tvrzení.

„Ten dopis byl roztrhaný. Musela jsem složit jednotlivé kousky, abych si mohla přečíst, co je tam napsáno. Kdo to tedy byl?“ zajímalo mě.

„Žádný dopis neexistuje, to je nemožné! Žádný dopis jsem nedostala. Nechápu, co jsi to našla... kdyby Pedro napsal, jistě bych to věděla. Určitě bych to věděla. Ne, musela ses splést. Pedro je minulost. Nikdy mi nenapsal.“ Nevěřila mi matka.

„Ale ano, napsal! Vždyť říkám, že je roztrhaný na půdě. Píše se tam, že by s tebou rád utekl do Katalánska.“ Přesvědčila jsem matku.

Sly jsme tedy spolu na půdu, kde na zemi ležel mnou složený dopis. Matka si klekla na kolena a začala šeptem číst. Na konci se rozplakala a objala mě „Nikdy na mě nezapomněl, holčičko, nikdy nezapomněl.“ Vzlykala mi na rameni. „Dceruško, zlatičko moje, je mi to líto...“ pohlédla mi do očí.

„Co je ti líto?“ nechápala jsem.

„Pedro... to byl muž, na kterého jsem nikdy nezapomněla. Žiju bez něj už dobrých sedmáct let, ale přesto nebyl den, kdy bych si nevzpomněla na jeho hlas, vůni a šarm. Byl to jedinečný člověk. Miláčku, když teď vím, že mě neopustil, ale že jen tenkrát někdo vyzvedl korespondenci místo mě, trhá mi srdce, že druhý den čekal na zastávce zklamaný. Jistě si musel myslet, že jsem s ním skončila, zatímco já si myslela, že skončil on se mnou. Já musím za ním. Musím mu říct, jak to všechno tehdy bylo, že ho stále miluji... jestli byla naše láska tak silná, jak si myslím, také nikdy nezapomněl. Teď, když znám pravdu, nemůžu dál být s tvým otcem. Nelhala bych tak jen jemu, ale i sobě...“ svěřila mi.

Nechtěla jsem s matkou odjet za nějakým Pedrem, který ji kdysi miloval. Nechápala jsem, jak si může být tak jistá, že o ni po tolika letech bude ještě vůbec stát. Ale její šestý smysl se nemýlil. Ona byla Pedrova první a poslední. Hledaly jsme ho asi dva měsíce, ale našly jsme jen jeho hrob. Spáchal sebevraždu téhož dne, kdy se měl sejít s matkou na nádraží. Matka proplakala u hrobu den u jeho hrobu a já neměla odvalu nic říct. Až když se stmívalo a matčin pláč se pomalu mírnil, jsem špitla:

„Když je to takhle, vrátíme se k mému tátovi?“

„Jsme u tvého táty,“ obrátila se na mě matka s vážným výrazem.

Šárka

Po třech hodinách našel Ondra izolepu. Po pravdě jí šel koupit do nákupního centra. A pak dopis lepil pět hodin. Slepěný ho dal na zem a začal číst. Byl tak zpocený, že přestal, musel si dát čokoládu a díval se na televizi. Po dvou hodinách znovu začal číst.

ITÁLIE

V Itálii se nám daří. Každý den svítí slunce.

S Maruškou jsme ti koupili pěkný suvenýr. Maruška se pořád oblékala. Když už se konečně oblékla, šli jsme na zmrzlinu. Objednala si tříkopečkovou zmrzku. Jenom si lízla a všechny jí spadly na zem. Tak jsem ji koupil novou. A já jsem byl také otravný tím, že jsem nevěděl jakou si mám koupit knížku. Byl to totiž kniha o všech zemích a světadřích. Nemohl jsem si vybrat mezi: FRANCIE, ITÁLIE, ČÍNA, MAĎARSKO, ISLAND, JÍŽNÍ AMERIKA, VELKÁ BRITÁNIE, SLOVENSKO, NIZOZEMÍ, BRAZÍLIE, ARGENTINA, NĚMECKO, ČESKÁ REPUBLIKA, AFRIKA, AUSTRÁLIE, THAJSKO.

Uplynulo asi pět hodin a prodejce nás vyhnal z obchodu. Pak jsem se s ním hádal asi půl hodiny. Večer jsme si zašli do restaurace a tam jsem si zase vybíral co by bylo zrovna vhodné za jídlo a Maruška si vybírala pití. Trvalo nám to také dost dlouho. Když jsme dojedli nemohli jsme najít náš hotel. Zavolali jsme si Taxi. Tam nám vzal ještě víc než bylo domluveno. Tam jsme se také dost dlouho hádali. Takže celý náš první den v Itálii byl rozhádaný. Jinak do konce týdne jsme si už na to zvykli. Napiš nám také jak se vám daří...

S láskou Tvůj tatínek a tvoje sestra Maruška

Dole Ondra našel další dopis. Usedal na něj prach. Sfouknul ho a přečetl si ho.

Ahoj tati a Maruško,

Doma je fajn. Ve škole dostáváme spoustu domácích úkolů. O prázdninách jsme jeli s maminkou a babičkou do Chorvatska na týden. Nafotili jsme spoustu fotek. Mamka nebo babička pořád byly za mými zády. Někdy mě vyfotografovaly i při nejtrapnější chvíli.

Jinak u nás doma se nic zajímavého nestalo. No možná jenom, když mi mamka smažila vajíčka a pánev začala hořet. Shořely nám záclony. Ale to nevadilo, prý řekla mamka. Koupila nové. A říkala, že ti to nemám říkat. Jo a proč jsi jel s Maruškou do Itálie?

Váš Kuba

Ondra se podíval na konec dopisu a tam byla fotka jeho táty. A v truhle ještě spatřil fotku tety a dědečka. V ten moment zaslechl nějaké kroky za svými zády. Podíval se za sebe a spatřil dědečkovu tvář který se dívá tázavým pohledem a zeptal se: Co tady děláš Ondro? Ondra hledá výmluvu, ale je to k ničemu. A tak se rozhodl říct pravdu. Dědeček to pochopil a odpustil. A Ondra se zeptá, proč je do Itálie s tetou Maruškou. Dědeček mu to vysvětlil tak, že mu umřel nejlepší přítel, s kterým si dopisoval. Tatínek to zaslechl a zeptal se: „A proč jsem s tebou nemohl jet já?“ Dědeček odpověděl: „To bylo proto, že jsi byl mladší.“

Tatínek ho také objal. Všechny pak nakonec Objal Ondra. V ten moment na půdu vyleze babička, Maminka a teta a všechny se zeptají: Co tady pánové děláte?

Lily

Ministryně ruší prázdniny

„Milé děti, milí rodiče! Jako ministryně školství bych vám chtěla oznámit, že od teď už nebudou žádné prázdniny!“ oznámila jsem na začátku nového školního roku. Byla jsem si jistá, že budou všichni mnohem chytřejší. Druhý den mě kamarádka Adriana pozvala do cukrárny. „Myslíš, že to bylo správné rozhodnutí?“ zeptala se.

„No jasně! Uvidíš, že už lidé nebudou tak hloupí, jako jsou teď.“ prohlásila jsem.

„No jen jestli nebudou moc unavení.“

„Ale prosím tě. Odpočinou si večer, ne?“

„Hm, jak myslíš.“ Pak jsme mluvily o takových pitomostech, třeba co bychom si koupili, kdybychom byly milionářky.

O šest měsíců později

Šla jsem do pekařství pro rohlíky. Prodává tam milá paní Nováková, která má malou dceru. Jmenuje se Alena a celý den sedí v tom pekařství a pomáhá svojí mamce. „Dobrý den!“ pozdravila jsem vesele, ale Alena a paní Nováková se moc vesele netvářily. Alena něco zamumlala a paní Nováková jen řekla: „Co si dáte?“

„Co se vám stalo, že jste tak smutná?“ zeptala jsem se. Paní Nováková si povzdechla: „Ale! To vaše prohlášení, že nebudou žádné prázdniny! Alenka je pořád unavená a nikdy si nemůže pořádně odpočinout!“ To mě trochu zarazilo. To je přece normální, že pět dní se děti učí a dva dny mají volno. Tak jsem jen řekla: „Aha.“ a koupila si rohlíky.

V sobotu jsem zavolala Adrianě, jestli bychom nemohly znovu do cukrárny.

„Začala jsem hned: „Znáš tu paní Novákovou, co prodává v pekařství blízko náměstí? Minule si stěžovala, že nejsou žádné prázdniny,“ zamračila jsem se.

„Třeba to opravdu nebylo správné rozhodnutí. Podle mě by bylo lepší, kdyby byly prázdniny delší. Lidé by si více odpočinuli a lépe by se učili...“ napadlo Adrianu. „Navíc, všimla sis, že na ulicích jsou všichni hrozně unavení? To je určitě tím, že nejsou prázdniny.“

„Ani ne. Nevšímám si moc lidí kolem sebe, to přece víš. Ale možná na tom něco je.“

O týden později

Ráno jsem lidem oznámila: „Milé děti, milí rodiče! Ode dneška se bude učit jen pět měsíců. Zbytek roku máte prázdniny!“ Slyšela jsem, jak děti jásaly a veselily se. Tentokrát už to určitě bylo správné rozhodnutí.

O rok později

Čekala jsem na autobus a vtom přiběhla jedna malá holčička. Po chvíli jsem zjistila, že je to Alena Nováková.

„Jé, ahoj Alenko. Jak to, že nejsi u maminky v pekařství?“ zeptala jsem se.

„Dostala jsem jedničku z vyjmenovaných slov, tak mi maminka dovolila jít si koupit lízátko!“ usmívala se Alenka.

„Opravdu? Tak mi řekni, co napíšeš ve slově nábytek po b.“

„Hm...Měkké i?“ usmívala se dál Alena. Mě už to ale nepřišlo moc úsměvné. Zeptala jsem se jí na pár dalších věcí, které by měl umět i druhák, ale to taky nevěděla. A přitom je to skoro čtvrtáčka! Večer jsem zavolala Adrianě.

„No ahoj! Potřebuješ něco?“ ozval se z mobilu Adrianin hlas.

„Jo. Potřebuju poradit. Nevím, jestli bylo správné prodloužit prázdniny. Dcera paní Novákové neví téměř nic—a to bude čtvrtáčka! No, pozitíří se půjdu podívat na nějakou školu, jestli to nebylo jen tím, že se Alena špatně učí.“ V úterý jsem se šla tedy podívat do jedné školy. Přivítala mě velmi milá učitelka. Byla hodina matematiky se a byla to katastrofa.

Buď byli hloupí oni... Nebo jsem byla hloupá já?

A tak jsem zase vrátila vše, jak to bylo dřív.

Nikolka

Záznam z mého deníku aneb Co by bylo, kdyby se zrušila škola

Ráno jsem vstala a koukla jsem se do kalendáře ach jo! Je 1. září. Šla jsem do koupelny, vyčistila si zuby a učesala se. Přišla jsem zpátky do pokoje, otevřela jsem skříň a hledám nějaké hezké oblečení. Nakonec jsem si oblékla bílé šaty a růžové boty s podpatky. Utíkala jsem do kuchyně, připravila si snídani a svačinu. Když jsem jí snědla, sebrala jsem klíče a vydala se do školy. Cestou jsem zahlédla pár dětí, které jásaly a poskakovaly. Nechápatě jsem na ně koukala. Konečně jsem dorazila do školy, ale nikdo tam nestál. Na dveřích byl nalepený papír. Bylo tam napsáno:

Milé děti, prezident rozhodl, že se ode dneška ruší škola. Váš ředitel.

Nemohla jsem uvěřit svým očím. Radostí jsem křičela a bylo mi jedno, jestli si něco lidé myslí. Po cestě jsem potkala jednoho kluka, který strašně plakal. Zнала jsem ho, protože chodil se mnou do třídy, byl to veliký šprt!! Nedivila jsem se, že brečel. Lidé jako on by chtěli školu. To vím na 100%. Napsala jsem kamarádce, že není škola. Ta mi hned zavolala. Mluvily jsme spolu dvě hodiny. Máma s tátou nevěřičně koukali, když jsem jim to říkala. A já jsem se jenom smála. Sundala jsem si šaty a lehla do postele. Psala jsem si s kamarádkami. Taková suprová novinka. Byla jsem velice šťastná. Odpoledne jsem šla s Nikčou a Julčou do kina na Mimoně. Jedly jsme popcorn. A potom jsem přespala u Nikči.

Uběhl rok a já už jsem se docela nudila být pořád doma a dělat to samé. Otevřela jsem si učebnici a začala se učit. Táta přišel do mého pokoje a ptal se, proč se učím. Neodpověděla jsem! Ani s Nikčou jsme si neměly co říct. Když jsme chodily do školy, tak se tam vždycky něco dělo. Byla to veliká legrace. Pomyslela jsem si ať už je škola, nebaví mě to doma. Večer jsem šla spát a zdál se mi sen a nějaká paní mě volala: „Annie, Annie, Annie!!!“ Probudila jsem se a viděla jsem, že se na mě všichni dívají. Rozhlédla jsem se a viděla tabuli, lavice, učebnice, spolužáky a nakonec paní učitelku. Paní učitelka mi vynadala. Ale byla jsem docela ráda, že je škola. O přestávce jsem přišla za učitelkou a vyprávěla jsem jí sen, co se mi zdál! Velice se jí líbil, ale řekla mi, aby se to už nikdy nestalo!! Po škole jsem šla do jídelny a pověděla to kamarádkám. Ty se mi smály a já jsem se smála taky. Doma jsem se ještě jednou zamyslela nad tím snem, ale mamka mě zavolala k večeři, tak jsem to ukončila!!

AnetkaD.